KARTA PRZEDMIOTU: improwizacja ruchowa

<table>
<tr><td>Poziom studiów</td><td>Studia pierwszego stopnia</td><td>Kod przedmiotu</td></tr>
<tr><td>Kierunek/ specjalność</td><td>Kierunek: Taniec</td><td></td></tr>
<tr><td>Osoba prowadząca przedmiot</td><td colspan="2">mgr Ilona Trybuła</td></tr>
<tr><td>Przypisane efekty uczenia się</td><td colspan="2">
<table>
<tr><td>Student, który zrealizował przedmiot w zakresie:</td><td>Odniesienie do kierunkowych efektów uczenia się</td></tr>
<tr><td>WIEDZY zna i rozumie:</td><td>T1_WO1 , T1_W11</td></tr>
<tr><td>UMIEJĘTNOŚCI potrafi:</td><td>T1_UO4, T1_UO5, T1_UO6</td></tr>
<tr><td>KOMPETENCJI SPOŁECZNYCH jest gotów:</td><td>T1_KO5</td></tr>
</table>
</td></tr>
<tr><td>Treści programowe</td><td colspan="2">
Wiedza

Studenci w trakcie dwuletniej nauki/ praktyki improwizacji poznają teorie, nazwiska i konteksty, w których sztuka improwizacji rozwijała się i jaki miała/ma wpływ na twórczość i twórców w tańcu współczesnym obecnie.
Poznają improwizację jako metodę twórczą, która przez poznanie i odpowiednie postawy oraz sposoby działania jest obecna w każdej dziedzinie sztuki . Ta część przedmiotu jest formą wykładu. Studenci oglądają samodzielnie prace/nagrania spektakli wybranych twórców, czytają polecone publikacje, materiały. Poznają w ten sposób wielość i możliwości tej dziedziny twórczości i wyrabiają własną oceną tych zjawisk oraz to z czym się identyfikują, bądź nie.

Powiązania teorii i praktyki w dziedzinie improwizacji, to podstawa zrozumienia zasady i metody działania w tym obszarze. Pracę zaczynamy od tzw.”dyspozycji do improwizacji”, która ma na celu wypracowanie postawy , która umożliwi działanie natychmiastowe, tu i teraz, w pełnej i głębokiej koncentracji i uważności, które umożliwią tworzenie w czasie rzeczywistym. Student dowiaduje się jak działać , co ze sobą zrobić, żeby stać się improwizatorem.
Jest tp praktyka działania natychmiastowego- wyboru, decyzji, zmiany, kontynuacji, prowadzenia. Jest to praktyczna forma zajęć realizowana przez zadania i ćwiczenia. Student wypracowuje postawę i dyspozycję improwizatora , warunek realizowania późniejszych , twórczych działań, w mniejszych lub większych formach scenicznych.
Przedmiot przygotowuje do improwizacji scenicznej.

Umiejętności

Student potrafi działać w sposób zindywidualizowany, używając intuicji, wyobraźni, dokonując własnych , niezależnych wyborów improwizując. Potrafi się twórczo skoncentrować i w uważności prowadzić działanie.
Porusza się i używa swobodnie zmiennych jakości ruchowych, czasu oraz przestrzeni (kinesfery i przestrzeni wokół).
Komponuje działanie, choreografię, taniec w czasie rzeczywistym, tworząc osobistą wypowiedź ruchową/taneczną.
Improwizuje solo oraz w większych konfiguracjach i w zespole wieloosobowym. Używa rodzajów improwizacji: tematycznej, strukturalnej oraz swobodnej.
Ma odwagę i narzędzia do wyrażania siebie w sposób nieskodyfikowany, odkrywając własny potencjał, który umożliwia mu kreowanie własnej ścieżki artystycznej, twórczej. Nie boi się eksperymentować, ryzykować , sprawdzać swoich intuicji i pomysłów. Wie także skąd można je czerpać i , że są one wszędzie.
Praktykuje improwizację, jako sposób bycia obecnym, uważnym, słuchającym, obserwującym- na sali i poza nią.
Potrafi zadbać o własną dyscyplinę praktykowania, a zatem i rozwoju.

Kompetencje

Student posiadł wiedzę o improwizacji jako nieodłącznej w życiu oraz narzędziach jakie posiada i które są nieocenione zarówno w twórczości jak i w relacjach, aktywnościach poza sceną .
Potrafi skupić się na działaniu, być uważnym , zaufać sobie, co zredukuje strach, niepewność przed działaniem, wyrażeniem własnego zdania. Potrafi współdziałać w grupie, na zasadach opartych na przyjmowaniu, akceptacji innych rozwiązań i propozycji i szacunku. Są to zasady współpracy w grupie w działaniach improwizowanych, które funkcjonują na tych samych zasadach w życiu społecznym, wspólnotowym. Jest kreatywny w poszukiwaniu rozwiązań i działań.
Jest to wiedza nabyta praktycznie na zajęciach, a także poparta i poszerzona teorią/ publikacjami na temat improwizacji jako metody tworzenia i współpracy.
</td></tr>
<tr><td>Wykaz literatury przedmiotu</td><td colspan="2">
1. Przyjdźcie, pokażemy wam, co robimy. O improwizacji tańca, red. Katarzyna Słoboda, Sonia Nieśpiałowska -Owczarek. Muzeum Sztuki w Łodzi, 2013
2. Wykłady i rozmowy o improwizacji tańca, Publikacja towarzysząca 5. Międzynarodowemu Festiwalowi Improwizacji Tańca w Warszawie, 2011
3. Sally Banes, Terpsychora w tenisówkach, Kraków 2013
</td></tr>
<tr><td>Sposoby weryfikacji i oceny efektów</td><td colspan="2">
<table>
<tr><td colspan="3">Sposoby weryfikacji</td></tr>
<tr><td>Zaliczenie bez oceny</td><td>Zaliczenie z oceną</td><td>Egzamin</td></tr>
<tr><td>semestr 1, 3, 4</td><td>-</td><td>semestr 2</td></tr>
</table>
</td></tr>
</table>

uczenia się	**Kryteria oceny stopnia osiągnięcia efektów uczenia się % zrealizowanych treści programowych**	
	F	do 39 %
	E	od 40% do 51 %
	D	od 52% do 63%
	C	od 64% do 75%
	C+	od 76% do 83%
	B	od 84% do 95%
	A	od 96%
Warunki uzyskania zaliczenia przedmiotu *(w tym uzyskanie zaliczenia w sesji poprawkowej)*	Aby zaliczyć przedmiot, student powinien wykazać się aktywnością , zaangażowaniem, własną pracą nad zrozumieniem problematyką przedmiotu i wyzwaniami/trudnościami, które zauważa w własnej praktyce. Powinien być przygotowany do zajęć, czyli reflektować i utrwalać materiał z poprzednich zajęć, tak aby kontynuować pracę. Powinien wykazać się motywacją , kulturą osobistą i kulturą kontaktów we współpracy. Powinien czytać zadane materiały, które stanowią pomoc w przyswajaniu, rozumieniu i praktykowaniu przedmiotu. Są też inspiracją do pracy i poszerzają horyzont wiedzy. Powinien być obecny na zajęciach (dopuszczalna 1 nieobecność nieusprawiedliwiona i 1 usprawiedliwiona).	
Podpis		